

ปาเนียม - หมายเลขแปด

ภาพรวมของเส้นที่สาม

Jeff Pippenger

2025-03-17

เชลคัสที่ 3 เซราอูนุส ทรงครองราชย์เป็นกษัตริย์อยู่เพียงช่วงสั้น ๆ ตั้งแต่ปี 226 ถึง 223 ก่อนคริสตกาล ก่อนจะถูกปลดลงพระชนม์หรือสิ้นพระชนม์ภายใต้เหตุการณ์อันลึกลับ เชลคัสที่ 3 เป็นผู้ครองราชย์ก่อนหน้าอันติโอคัสที่ 3 โดยตรง ฟิน้องทั้งสององค์นี้เป็นตัวแทนของ "บุตรทั้งหลาย" ในข้อที่สิบ และพวกเขาเป็นตัวแทนของเรแกนและบุชในปี 1989.

แต่บรรดาโอรสของเขาจะถูกปลุกเร้าขึ้น และจะรวบรวมกองกำลังใหญ่มหาศาลไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอน และจะท่วมทับและผ่านไป แล้วเขาจะกลับมา และถูกปลุกเร้าขึ้นอีก แม้จนถึงป้อมปราการของเขาเอง ดาเนียล 11:10

ข้อสิบเป็นบรรทัดที่สาม และเป็นตัวแทนของ "เวลาสูญหายไป" ในปี 1989

ข้อนี้เชื่อมโยงเข้าด้วยกันกับข้อสิบของบทที่สิบเอ็ด และอิสยาห์ 8:8

ความเชื่อมโยงของพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้ชี้ให้เห็นว่า ข้อสิบเอ็ดเป็นตัวแทนของสงครามยูเครนในปัจจุบัน โดยมีปูตินและเซเลนสกีเป็นคู่ปฏิปักษ์ที่ถูกแทนไว้ในสงครามราฟิอาซึ่งปรากฏในข้อสิบเอ็ด

ข้อสิบสองระบุถึงผลพวงของสงครามยูเครนและชะตากรรมของปูติน

ข้อสิบสามถึงข้อสิบห้าเป็นสงครามพาเนียม

ประเด็นสำคัญของข้อสิบคือ "วาระแห่งอวสาน" และสอดคล้องกับหลักการต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยความจริง ณ "วาระแห่งอวสาน" ข้อนี้ แม้จะเป็นเพียงข้อเดียว

ก็มีเส้นคำพยากรณ์จำนวนมากปรากฏอยู่ ข้อสิบชี้ให้เห็นจุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ที่ถูกซ่อนไว้ของข้อสิบ ซึ่งเป็นการหมายถึงการเริ่มต้นของขบวนการแห่งทูตสวรรค์องค์ที่สามและการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้เชื่อมโยง "เจ็ดกาลเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ 26 ตามที่ได้ระบุไว้ในนิมิตซึ่งเริ่มต้นในอิสยาห์

บทที่ 7 การเชื่อมโยงนั้นเป็นเครื่องหมายแห่งการรวมกันของสภาพพระเจ้ากับสภาพมนุษย์

ซึ่งเป็นการทำให้ความลึกลับแห่งความเป็นพระเจ้าสำเร็จสิ้นลงในระหว่างการเปาเตอร์ของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด ซึ่งเป็นวิบัติประการที่สามของอิสลาม!

ข้อนี้กำหนดให้ปี 1989 เป็นเวลาแห่งอวสาน และด้วยความเชื่อมโยงกับเจ็ดกาลเวลาในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก จึงรวมเอาความจริงพื้นฐานของวิลเลียม มิลเลอร์ และการกบฏในปี 1863 ไว้ด้วย

ข้อนี้เริ่มต้นประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สิบ ดั้งนั้น

จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นซึ่งมาถึง ณ เวลาแห่งอวสานในปี 1989 และเริ่มต้นภาพประกอบเชิงพยากรณ์ของเหตุการณ์ภายนอกซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สิบ และโดยผ่านความเชื่อมโยงกับเจ็ดกาลเวลา ยังชี้บ่งเหตุการณ์ภายในในประวัติศาสตร์ระหว่างปี 1989 กับกฎหมายวันอาทิตย์อีกด้วย

เลขสิบเป็นสัญลักษณ์ของการทดสอบ และความเชื่อมโยงของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กับนิมิตในอิสยาห์บทที่เจ็ด ซึ่งเน้นย้ำถึงการเข้าใจความจริง

เพราะศิระของซีเรียคือดามัสกัส และศิระของดามัสกัสคือเรชิน; และภายในหกสิบห้าปี
เอเฟราอิมจะถูกหักลง จนไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป และศิระของเอเฟราอิมคือสะมาเรีย
และศิระของสะมาเรียคือบุตรของเรมาลียาห์ หากท่านทั้งหลายจะไม่เชื่อ
แน่ทีเดียวท่านทั้งหลายจะไม่ตั้งมั่น อีสยาห์ 7:8, 9

ท่านจะไม่ได้รับการสถาปนา หากท่านไม่เชื่อว่า “ศิระ” เป็นสัญลักษณ์แทนนครหลวง (สะมาเรียและดามัสกัส)
และกษัตริย์ (เรชินและเปคาห์บุตรของเรมาลียาห์) หากท่านไม่เข้าใจสัญลักษณ์ทั้งสามที่ใช้แทนกันได้
ในบริบทของอิสยาห์ บทที่แปด ข้อแปด (ซึ่งเป็นนิมิตเดียวกันกับบทที่เจ็ด)
แล้วท่านจะไม่สามารถระบุปูดินและรัสเซียว่าเป็นกษัตริย์แห่งทิศใต้ในข้อสิบเอ็ดถึงสิบห้าได้

ฉะนั้นบัดนี้ ดูกษัตริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเอาหน้าแห่งแม่น้ำ ซึ่งเขี้ยวกรากและมากมาย
คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและบรรดาสง่าราศีทั้งสิ้นของท่านนั้น ขึ้นมาทับพวกเขา
และท่านจะเอ้อลั่นเหนือร่องน้ำทั้งสิ้นของตน และลั่นผิงทั้งสิ้นของตน และท่านจะผ่านไปทั่วแผ่นดินยูดาห์
ท่านจะท่วมทับและลั่นไป จะสูงถึงคอ และการแผ่ปีกของท่านจะปกคลุมทั่วความกว้างแห่งแผ่นดินของท่าน
โอ อิมมานูเอล อีสยาห์ 8:7, 8

ประเด็นสำคัญของข้อสิบคือกระบวนการทดสอบสามขั้นตอน ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในวาระอวสาน
และนำไปสู่การสิ้นสุดแห่งระยะเวลาแห่งพระคุณ ณ เวลาที่มีการออกกฎหมายวันอาทิตย์.

และท่านกล่าวว่า “ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของเจ้าเถิด
เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และผนึกไว้จนถึงวาระอวสาน หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
ถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง; แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป
และไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมจะเข้าใจ; แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ” ดาเนียล 12:9, 10

ณ “วาระสุดท้าย” พระธรรมดาเนียลถูก “เปิดผนึก” และกระบวนการทดสอบสามขั้นตอนดังที่แสดงไว้โดยคำว่า
“ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์” และทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง” ก็เริ่มต้นขึ้น “คนมีปัญญา” เข้าใจ แต่
“คนอธรรม” ไม่เข้าใจ การที่พวกเขาขาดความเข้าใจนั้น
ก็เช่นเดียวกับการขาดน้ำมันของพวกเขาในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน เป็นเหตุให้พวกเขาถูกทำลาย

ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าได้ละทิ้งความรู้ เราก็จะละทิ้งเจ้าเช่นกัน
เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นปุโรหิตสำหรับเรา เพราะเจ้าได้ลืมนพระบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา
เราก็จะลืมนบุตรหลานของเจ้าเช่นกัน โยเซยา 4:6

ถ้อยคำว่า “ประชากรของเรา” หมายถึงประชากรแห่งพันธสัญญา
และประชากรแห่งพันธสัญญาเหล่านี้จะต้องถูกทอดทิ้งและถูกทำลายเพราะ “ขาดความรู้”
กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาเป็นจุดหมายระหว่างทางซึ่งเป็นที่ที่สิ่งต่าง ๆ ถูกลืมนหรือถูกรำลึก
จำวันสะบาโตให้บริสุทธิ์เป็นความจริงปัจจุบัน ณ จุดนั้น ณ ที่นั้นหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรจะถูกรำลึกขึ้น ณ
ที่นั้นพระเจ้าทรงระลึกถึงบาปทั้งหลายของบาบิโลนในพระธรรมวิวรณ์

และข้าพเจ้าได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า “ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนาง
เพื่อเจ้าจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อเจ้าจะไม่ได้รับภัยพิบัติทั้งหลายของนาง
เพราะว่าบาปของนางสูงท่วมถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนาง
จงตอบแทนนางเหมือนอย่างที่นางได้ตอบแทนพวกเจ้า
และจงเข้าโทษแค้นนางเป็นสองเท่าตามการกระทำของนาง ในถ้วยซึ่งนางได้ผสมไว้
จงผสมให้นางเป็นสองเท่า” วิวรณ์ 18:4-6

ณ ที่นั่นเอง บุตรทั้งหลาย หรือคนรุ่นสุดท้ายเชิงพยากรณ์ของลัทธิแอ็ดเวนติสต์แห่งเลาติเซีย ถูกตัดขาดออกไป ณ ที่นั่นเอง ผู้ที่ดาเนียลเรียกว่า “คนอธรรม” ได้สำแดงว่าพวกเขาได้ “ลืมน” พระราชบัญญัติของพระเจ้า และส่วนของพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่พวกเขาลืมนั้น คือกฎหรือธรรมบัญญัติเชิงพยากรณ์ของพระเจ้า บริบทชัดเจนว่าพวกเขาขาด “ความรู้” ซึ่งทวีขึ้นเมื่อหนังสือดาเนียลถูกเปิดผนึก ดาเนียลเปรียบเทียบ “คนมีปัญญา” กับ “คนอธรรม” และพระเยซูทรงเปรียบเทียบ “หญิงพรหมจารีที่มีปัญญา” กับ “หญิงพรหมจารีที่โง่เขลา” อาโมสระบุขึ้นเดียวกันนี้ว่าเป็น “หญิงพรหมจารีผู้งดงาม” คือบรรดาผู้ที่ไม่สามารถค้นพบข่าวสารเชิงพยากรณ์ซึ่งแทนโดยทิศตะวันออก ทิศเหนือ และท้องทะเลทั้งหลายได้

ดูเถิด วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ว่าเราจะส่งความกันดารอาหารมาในแผ่นดิน มิใช่ความกันดารอาหารเรื่องขนมปัง หรือความกระหายน้ำ แต่เป็นการขัดสนจากการไถ่ยืมพระวณะของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเที่ยวพเนจรจากทะเลหนึ่งไปยังอีกทะเลหนึ่ง และจากทิศเหนือไปจนถึงทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปมาที่โน้นและที่โน้นเพื่อแสวงหาพระวณะของพระยาห์เวห์ แต่จะไม่พบ ในวันนั้นหญิงพรหมจารีที่งดงามและชายหนุ่มทั้งหลายจะอ่อนแรงเพราะความกระหาย บรรดาผู้ที่สาบานโดยบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า “โอ ดาน พระของท่านทรงพระชนม์อยู่” และ “วิถีแห่งเบเออร์เชบามีชีวิตอยู่” เขาทั้งหลายจะลืมน และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย อาโมส 8:11-14

ข่าวสารที่พวกเขาไม่อาจพบได้นั้นถูกแสดงแทนด้วยสถานที่ที่พวกเขา กำลังแสวงหา ขณะที่พวกเขา “เที่ยวไปจากทะเลหนึ่งถึงอีกทะเลหนึ่ง และจากทิศเหนือมาถึงทิศตะวันออก” อาโมสกล่าวว่า “หญิงพรหมจารีงดงาม” เหล่านี้อยู่ใน “การกันดารอาหาร” แห่งการไถ่ยืม “พระวณะของพระยาห์เวห์” และว่า “ในวันนั้นพวกเขาจะวิ่งไปมาที่โน้นที่โน้นเพื่อแสวงหาพระวณะของพระยาห์เวห์ แต่จะไม่พบ” ข่าวสารซึ่งถูกแกะออกจากหนังสือดาเนียลในวาระสุดท้ายเมื่อปี 1989 เพื่อให้สำเร็จตามข้อสืบบ และตามข้อสืบบของบทที่สิบเอ็ดด้วยนั้น ได้ถูกสรุปไว้ในสองข้อสุดท้ายของบทที่สิบเอ็ด.

แต่ข่าวสารจากทิศตะวันออกและจากทิศเหนือจะกระทำให้เขาครั้นคร้าม ฉะนั้นเขาจะออกไปด้วยความเดือดดาลอย่างยิ่ง เพื่อจะทำลายและกำจัดคนเป็นอันมากเสียสิ้นเชิง และเขาจะตั้งพลับพลาแห่งราชวังของตนไว้ระหว่างทะเลทั้งหลายที่ภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์นั้น ถึงกระนั้นเขาจะถึงอวสานของตน และจะไม่มีผู้ใดช่วยเขาได้ ดาเนียล 11:44, 45

หญิงพรหมจารีที่โง่เขลา หญิงพรหมจารีที่งดงาม และหญิงพรหมจารีที่ชั่วร้าย ผู้ซึ่งขาดน้ำมัน ข่าวสารแห่งทิศตะวันออก ทิศเหนือ และท้องทะเล ผู้ซึ่งได้ปฏิเสธความรู้ และพันธสัญญา กับพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์ ล้วนเป็นที่ทรงระลึกของพระเจ้าเมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ มีการพรรณนาถึงสงครามสามครั้งในข้อสืบบถึงข้อสืบบห้า ข้าพเจ้าแยกสงครามทั้งสามนี้ออกเป็นประวัติศาสตร์สามช่วง แต่เมื่อพิจารณารวมกันแล้ว สงครามเหล่านี้ก็เป็นเส้นเดียวกัน เพราะข้อสืบบได้เปิดเผย “วาระสุดท้าย” และดังนั้นจึงเป็นการเริ่มต้นกระบวนการทดสอบสามขั้นตอน

ข้อสืบบเชื่อมโยงกับ “เจ็ดเท่า” ในเลวีนิติยี่สิบหก และดังนั้นจึงเชื่อมโยงกับรากฐานของแอ็ดเวนติสต์และงานของวิลเลียม มิลเลอร์ ชั้นที่สองของสามขั้นนั้นเป็นการทดสอบทางการมองเห็นซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อความสว่างของข้อสืบบเอ็ดและสงครามยูเครนได้เปิดฉากขึ้น การทดสอบครั้งที่สองเป็นการทดสอบทางการมองเห็น และเป็นตัวแทนของการทดสอบเกี่ยวกับความสามารถของเรานในการตระหนักรู้เหตุการณ์ร่วมสมัยภายใต้ความสว่างแห่งพระวณะพยากรณ์ของพระเจ้า

การทดสอบครั้งที่สามคือยุทธการที่พาเนียมในข้อสิบห้า ที่ซึ่งชื่อของซีโมน บารโยนาห์ถูกเปลี่ยนเป็นเปโตร และด้วยเหตุนี้จึงเป็นเครื่องหมายแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนก่อนที่ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาจะสิ้นสุดลง ณ ภูมยวันอาทิตย์ในข้อสิบหก

เมื่อเราพิจารณาการปรากฏตัวของอันโทอีคัส มักนัสในศึกทั้งสามที่ถูกนำเสนอไว้ในข้อสิบ สิบเอ็ด และสิบห้า เราก็มองเห็นว่าประวัติศาสตร์ในข้อเก้าถึงสิบหกนั้น

คือการขึ้นและการตกของผู้พยากรณ์เท็จแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ด้วยเช่นกัน

ข้อหนึ่งถึงข้อสี่ระบุถึงการขึ้นมามีอำนาจและการล่มสลายของอำนาจแห่งพญานาค ข้อเก้าและข้อสิบระบุถึงปี 1798 และ 1989 ตามลำดับ และด้วยเหตุนี้

ข้อเก้าถึงข้อสิบหกระบุถึงการขึ้นมามีอำนาจและการล่มสลายของผู้พยากรณ์เท็จ

ข้อสิบถึงข้อสิบห้าเป็นภาพแทนการขึ้นมามีอำนาจและการล่มสลายของสัตว์ร้าย

ข้อเก้าและข้อสิบยังสอดคล้องกับ "วาระแห่งอวสาน" สองครั้งในข้อสิบ คือในปี 1798 และ 1989 ด้วย

ซิสเตอร์ไวท์ได้แจ้งแก่เราอย่างชัดเจนว่า การเข้าใจผิดเกี่ยวกับ "เวลาสุดท้าย" ย่อมก่อให้เกิดความสับสนว่าควรนำคำพยากรณ์ไปประยุกต์ใช้ ณ ที่ใด

"หลายคนกำลังกระทำสิ่งเดียวกันในทุกวันนี้ คือในปี 1897

เพราะพวกเขามีได้มีประสบการณ์ในข่าวสารแห่งการทดสอบซึ่งรวมอยู่ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สาม

มีบางคนที่กำลังค้นพระคัมภีร์เพื่อหาหลักฐานว่าข่าวสารเหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต

พวกเขารวบรวมหลักฐานยืนยันความจริงของข่าวสารเหล่านี้ไว้

แต่กลับไม่ให้ตำแหน่งอันถูกต้องแก่ข่าวสารเหล่านั้นในประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์ เพราะฉะนั้น

คนเช่นนี้จึงตกอยู่ในอันตรายที่จะชักนำประชาชนให้หลงผิดเกี่ยวกับการกำหนดตำแหน่งของข่าวสาร

พวกเขามองไม่เห็นและไม่เข้าใจเวลาสุดท้าย หรือไม่รู้ว่าจะกำหนดตำแหน่งของข่าวสารไว้เมื่อใด

วันแห่งพระเจ้ากำลังมาอย่างย่างเท้าเยียบงัน แต่บรรดาผู้ที่ถือกันว่าฉลาดและยิ่งใหญ่กลับกำลังพราเพื่อถึง

'การศึกษาชั้นสูง' ซึ่งพวกเขาคิดว่ามีต้นกำเนิดมาจากมนุษย์ผู้มีขอบเขตจำกัด

พวกเขาไม่รู้ถึงทฤษฎีสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ หรือของอวสานของโลก" Sermons and

Talks, volume 1, 290.

แก่นเรื่องของข้อสิบคือ "วาระแห่งที่สูญปลาย" และในบทที่สิบเอ็ดได้ระบุ "วาระแห่งที่สูญปลาย" หลายวาระไว้

หากท่าน "ไม่เห็นและไม่เข้าใจ" "วาระแห่งที่สูญปลาย" ในบทที่สิบเอ็ด ท่านก็จะไม่ทราบว่ามีใครได้แจ้ง

"กำหนดตำแหน่งของข่าวสารต่าง ๆ" นางกล่าวว่า "มีคนเหล่านั้นที่กำลังค้นพระคัมภีร์"

และเช่นเดียวกับบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ถ้อยคำของนางมุ่งกล่าวถึงยุคสุดท้าย ดังนั้น ในยุคสุดท้าย

คนที่นางกำลังชี้ระบุนั้นคือคนจำพวกหนึ่งที่ไม่เข้าใจวาระแห่งที่สูญปลาย ฉะนั้นพวกเขาจึงเป็น

"หญิงพรหมจารีงาม" ของอาโมสด้วย ผู้ซึ่งล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีกเลย

ในบทที่สิบเอ็ด ข้อหนึ่ง ดาวิดและไซรัสยืนอยู่ร่วมกันเพื่อกำหนดเวลาแห่งอวสานในปี 1989

เมื่อโบโดเลมไปยังบาบิโลนและนำษัตริย์ฝ่ายเหนือไปเป็นเชลยในอียิปต์ในปี 246 ก่อนคริสตกาล

อันเป็นการจำลองแบบล่วงหน้าถึงปี 1798 ดังที่ปรากฏในข้อเจ็ดถึงเก้า เหตุการณ์นั้นเป็น "เวลาแห่งอวสาน"

ข้อสิบคือ "เวลาแห่งอวสาน" ในปี 1989.

ปี 1798

คือจุดสิ้นสุดของระยะเวลาสองพันห้าร้อยปีแห่งการกระจัดกระจายที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล ซึ่งเริ่มต้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล หนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีต่อมา ในปี 538

ตำแหน่งสันตะปาปาได้ปกครองเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีจนถึงปี 1798 ปี 1798 เป็น

“เวลาแห่งอาสาน” เพราะเป็นจุดสิ้นสุดของเจ็ดวาระ และของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี
ตลอดจนหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบปีในดาเนียลบทที่สิบสองด้วย ปี 1798 เป็น “เวลาแห่งอาสาน” และฉะนั้นปี
538 ก็เป็น “เวลาแห่งอาสาน” เช่นกัน ปี 538 เป็นจุดสิ้นสุดของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่ลัทธินอกศาสนาได้ย
้ายสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพลไพร่ของพระองค์
ซึ่งมาก่อนที่ลัทธิสันตะปาปาจะกระทำงานเดียวกันนั้นเป็นระยะเวลาเท่ากันทุกประการ

ปี ค.ศ. 538 เป็นสัญลักษณ์แทนการเสริมอำนาจของสันตะปาปา และโดยการนั้นก็เป็นสัญลักษณ์แทนการเสริม
อำนาจของสันตะปาปาอีกครั้งหนึ่งในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ กฎหมายวันอาทิตย์เป็นสิ่งที่ซับซ้อนถึง
“วาระอาสาน” เพราะฉะนั้น ข้อสิบหก ตลอดจนข้อหนึ่ง ข้อเจ็ดถึงเก้า และข้อสิบ ล้วนเป็นเครื่องหมายแห่ง
“วาระอาสาน”

ความจริงข้อนี้จะต้องเป็นที่เข้าใจของบรรดาผู้ที่รู้ว่าจะกำหนดตำแหน่งของชาวสารเหล่านั้นไว้เมื่อใด
ปอมเปย์ได้ทำให้ข้อสิบหกสำเร็จสมดังคำพยากรณ์เมื่อเขายึดกรุงเยรูซาเล็ม แล้วเขาก็มีจูเลียส ซีซาร์ ออกัสตัส
ซีซาร์ และทิเบเรียส ซีซาร์ สืบต่อมา การประสูติของพระเยซูเป็น “วาระอาสาน”
และได้เกิดขึ้นในสมัยของออกัสตัส ซีซาร์

แล้วจะมีผู้หนึ่งลุกขึ้นมาแทนที่เขา เป็นผู้เก็บส่วยอากรในสงสารศิแห่งราชอาณาจักร
แต่ภายในไม่กี่วันเขาจะถูกทำลาย มิใช่ด้วยความโกรธเกรี้ยวหรือด้วยสงคราม ดาเนียล 11:20

ข้อยี่สิบได้เพิ่มเติมเข้าไปในรายชื่อของ “วาระสุดท้าย” ในบทที่สิบเอ็ด และทิเบเรียส ซีซาร์
ผู้ทรงครองราชย์ในช่วงการตรึงพระคริสต์บนกางเขน ก็เช่นเดียวกัน

และในตำแหน่งของเขาจะมีคนชั่วช้ำผู้หนึ่งลุกขึ้น
ซึ่งเขาทั้งหลายจะไม่มอบเกียรติแห่งราชอาณาจักรให้แก่ผู้นั้น แต่เขาจะเข้ามาอย่างสงบ
และยึดราชอาณาจักรไว้ได้ด้วยคำประจบสอพลอ และด้วยกำลังดุจกระแสน้ำเชี่ยว
พวกเขาจะถูกกวาดล้างไปเสียต่อหน้าเขา และจะถูกหักทำลาย เออ ทั้งเจ้าแห่งพันธสัญญาด้วย ดาเนียล
11:21, 22

กางเขนตั้งอยู่ ณ ศูนย์กลางของสัปดาห์แห่งคำพยากรณ์
ซึ่งพระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมาก.

และเขาจะกระทำพันธสัญญาให้มั่นคงกับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์
และในกลางสัปดาห์นั้นเขาจะกระทำให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาหยุดสิ้นลง
และเพราะการแพร่ขยายแห่งสิ่งน่าสะอิดสะเอียน เขาจะกระทำให้มันรกร้างเปล่าเปลี่ยว จนถึงวาระสุดท้าย
และสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ นั้นจะถูกหลงเหลือผู้ที่ถูกกระทำให้รกร้างเปล่าเปลี่ยว ดาเนียล 9:27

ในท่ามกลางสัปดาห์นั้น เรามีทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด เพราะหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันแรกสิ้นสุดลงตรง ณ
ที่ซึ่งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันถัดไปเริ่มต้นขึ้น

สัปดาห์นั้นสอดคล้องกับเจ็ดวาระแห่งการกระจัดกระจายที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ
ซึ่งเป็นภาพแทนทั้งลัทธินอกศาสนาและอำนาจสันตะปาปาที่เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา⁴

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งได้กล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิमितเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน
และการละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า
ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า จะดำเนินไปนานเท่าใด? ดาเนียล 8:13

538 เป็น “วาระอาสาน” และสอดคล้องกับกางเขน ซึ่งก็เป็นจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์เช่นกัน ทั้ง
538 และกางเขนเป็นพยานสองปากที่ยืนยันว่า ทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์นั้น

ได้รับการกำหนดหมายในเชิงพยากรณ์ว่าเป็น “วาระอวสาน”

ข้อยี่สิบเอ็ดและข้อยี่สิบสอง ข้อยี่สิบ ข้อสิบหก ข้อสิบ และข้อเจ็ดถึงข้อเก้า รวมทั้งข้อหนึ่ง ต่างล้วนชี้ถึง “เวลาสิ้นสุด” ข้อยี่สิบสามระบุถึงพันธไมตรีที่พวกยิวมักคาบิทำไว้กับโรมนอกศาสนาในช่วงปี 161 ถึง 158 ก่อนคริสตกาล ประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ฮัสโมเนียนตั้งแต่การต่อสู้ครั้งแรกของพวกเขาจนถึงจุดจบของพวกเขาในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

เป็นตัวแทนของโปรเตสแตนต์นอกรีตในสหรัฐอเมริกาซึ่งเริ่มต้นในปี 1844

อันเป็นจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์เรื่องเวลา และฉะนั้นจึงเป็น “เวลาสิ้นสุด”

และสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ดังที่มีปี ค.ศ. 70 เป็นสัญลักษณ์แทน

ข้อยี่สิบสามระบุ “วาระแห่งอวสาน” ในปี 167 ก่อนคริสตกาล ณ ยุทธการที่โมดิอิน และอีกครั้งในปี ค.ศ. 70 ซึ่งทั้งสองกรณีเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงปี 1844 และกฎหมายวันอาทิตย์ตามลำดับ ข้อยี่สิบสาม, ข้อยี่สิบเอ็ดและยี่สิบสอง, ข้อยี่สิบ, ข้อสิบหก, ข้อสิบ, ข้อเจ็ดถึงเก้า และข้อหนึ่ง ต่างก็ล้วนกำหนดหมาย “วาระแห่งอวสาน” ไว้ทั้งสิ้น

ข้อยี่สิบสี่ระบุถึงอำนาจสูงสุดของโรมนอกศาสนาตลอดระยะเวลาสามร้อยหกสิบปี

ดังนั้นจึงกำหนดให้ทั้งจุดเริ่มต้นในปี 31 ก่อนคริสตกาลและจุดสิ้นสุดในปี 330 เป็น “วาระแห่งปลาย”

ข้อยี่สิบเจ็ดและข้อยี่สิบเก้าระบุทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของช่วงเวลานั้น ดังนั้น ข้อยี่สิบสี่ ข้อยี่สิบเจ็ด

ข้อยี่สิบเก้า ข้อยี่สิบสาม ข้อยี่สิบเอ็ดและยี่สิบสอง ข้อยี่สิบ ข้อสิบหก ข้อสิบ ข้อเจ็ดถึงเก้า และข้อหนึ่ง

ล้วนบ่งชี้ถึง “วาระแห่งปลาย”

ข้อที่สามสิบเอ็ดระบุปี 538 เมื่อสิงหนาทสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความร้างเปล่าถูกตั้งขึ้น

และข้อที่สามสิบหกกับข้อที่สี่สิบระบุปี 1798 ว่าเป็น “เวลาแห่งอวสาน” ปี 538 ในข้อที่สามสิบเอ็ด และปี 1798

ในข้อที่สามสิบหกกับข้อที่สี่สิบ—ข้อที่ยี่สิบเจ็ดและข้อที่ยี่สิบเก้า, ข้อที่ยี่สิบสี่, ข้อที่ยี่สิบสาม,

ข้อที่ยี่สิบเอ็ดและข้อที่ยี่สิบสอง, ข้อที่ยี่สิบ, ข้อที่สิบหก, ข้อที่สิบ, ข้อที่เจ็ดถึงข้อที่เก้า,

และข้อที่หนึ่ง—ล้วนบ่งชี้ถึง “เวลาแห่งอวสาน” ทั้งสิ้น

“วาระสุดท้าย” ถูกระบุไว้สิบสามครั้งก่อนถึงข้อสี่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นกฎหมายวันอาทิตย์ และเป็นอีก “วาระสุดท้าย”

หนึ่ง เช่นเดียวกับข้อสี่สิบห้า เมื่อพระสันตะปาปามาถึงอวสานของตนโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ “วาระสุดท้าย”

ถูกกำหนดตำแหน่งไว้สิบห้าครั้งในบทที่สิบเอ็ด หัวข้อของข้อสิบคือ “วาระสุดท้าย” ข้อนี้เป็นตัวแทนของความมั่ง

รังทั้งหลายที่ถูกเปิดผนึกในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

เราจะดำเนินต่อไปในบทความถัดไป